

Fangerne, Straffeanstalten holdtes ikke betryggende lukket, og enten de var rigtige eller ikke, var Tjenesteaaenden nedbrudt og Tønen i Personalet korrumpet. Det holdt jeg fast ved, saaledes som jeg holder fast ved det den Dag i Dag. Om disse to Ting udtaler Flertallet, at „Klagen over, at der blev begaaet Overgreb mod Fangerne, og over, at Fængselet ikke holdes betryggende lukket, har intet paa sig.“ Flertallet afviser ganske simpelt disse Klager, men Flertallet beviser ingenting, det henter ikke ud af Akterne noget som helst, der kan underbygge dets Paastand, det siger simpelt hen, at Klagerne ikke har noget paa sig. Jeg maa derfor overfor Tinget gøre Rede for Forholdene og undersøge, hvorpaa Flertallet støtter sin Mening om, at disse Klager ikke har noget paa sig. Den ene af Klagerne gaar ud paa, at forskellige Fanger skulde være blevet kværket, som det hedder, d. v. s. behandlet med et Halsgreb, i hvilket Lufttrøret trykkes sammen, og Klagerne mener, at denne Behandlingsmaade er et Overgreb. For at faa at vide, om denne Opfattelse er rigtig, maa man naturligvis henvende sig til en Læge, og den Forhørsdommer, der fik Sagen til Undersøgelse, har ogsaa gjort dette. Han har henvendt sig til Embedslægen, Kredslæge Lemming, i en Skrivelse, hvori han tjenstlig udbeder sig Lægens Erklæring om, hvorvidt han anser „Kværkning“ for i nogen Henseende farlig eller i hvert Fald for uforsvarlig eller unødigt brutal. Herpaa svarer Kredslægen, „at dette“ — nemlig Kværkning — „kan medføre Fare paa forskellig Vis, især ved Mulighed for Bruud af Strubehovedets Bruskdele eller Blodudtrædninger i Strubehovedets Indre, kan ikke benægtes.“ Nu er det mig uforstaaeligt, at man overfor en saa bestemt Lægeerklæring som den, her foreligger, (*Statsministeren* [Zahle]: Er det hele Erklæringen?) Nej, det er ikke hele Erklæringen, hvis Statsministeren vil være saa venlig at give Tid, skal Resten af Erklæringen nok komme. Altsaa, her er der en ganske bestemt Erklæring om, at der var Fare forbundet med Anvendelse af Kværkning. Saa kommer det, den højtærede Statsminister gerne vil have frem, nemlig at Lægen siger, at ved Anvendelsen af Kværkning, saaledes som den er foregaaet paa de nævnte Fanger, er der formildende Omstændigheder. Kværkning kan nemlig være mere eller mindre farlig, alt efter Grebets Styrke og forskellige andre Forhold, og Lægen mener, at saaledes som Kværkningen her er foregaaet, maa den anses

for at have været mindre farlig. Spørgsmaalet, om den maa anses „for unødvendigt brutal“ eller uforsvarlig i det hele taget, vil han ikke udtale sig om, det, siger Lægen, er et „moralsk eller juridisk Spørgsmaal“, og dermed har han intet at gøre. Nu mener jeg, at det er nødvendigt for en Straffeanstalt at have Midler til Raadighed, der, om det skal være, kan tvinge en opsætsig Fange eller en Fange, som ikke vil gøre, hvad han skal gøre, og som viser ond Villie, til Lydighed, men overfor en Lægeudtalelse som den her nævnte gaar det ikke an at anvende et Straffemiddel eller et Tvangsmiddel som Kværkning, medmindre det udtrykkelig lovfæstes i Reglementerne for Straffeanstalterne, efter at Sagen er undersøgt af kompetente Folk, ellers maa man finde paa andre Midler, og der er jo andre Midler. Det er saa meget mere underligt, at man ikke tidligere har henvendt sig til en Læge og spurgt, hvad Kværkning egentlig betød, som man i andre Tilfælde har tillagt Lægernes Udtalelser den allerstørste Betydning. Ogsaa det fremgaar af Akterne. Det fremgaar saaledes af Akterne, hvorledes en Fange paa det voldsomste har forset sig overfor Opsynspersonalet. Han er blevet grebet i at modtage et Brev fra en anden Fange. Det bliver bebrejdet ham, han river Brevet i Stykker og kaster Stumperne i Hovedet paa Betjenten. Fangen indmeldes som Følge deraf, og saa tilkaldes meget rigtigt en Læge, rimeligvis fordi Fangen ikke var normal, og Lægen beordrer i Stedet for Straf ekstra Gaardtur, hvilket nærmest anses for at være en Behagelighed for Fangerne. Men Betjenten, som har indklaget ham, faar ingenting at vide om det, han aner ikke, hvorfor denne Fange ikke bliver straffet. Her har Lægens Mening altsaa været fuldkommen afgørende, hvad jeg mener er rigtigt. Men Betjenten faar intet som helst at vide om, at det er Lægens Syn paa Manden, som foranlediger, at han i Stedet for Straf faar noget, der nærmest maa anses for en Begunstigelse, og Betjenten staar altsaa uden nogen som helst Forstaaelse af, hvorfor der ikke bliver taget Hensyn til hans Klage. Ud fra den Opfattelse, som den tidligere Inspektør paa Anstalten havde af sin Opgave og af det Forhold, der skulde være mellem Fangerne og Betjentene, generede det ham aabenbart, at denne Metode — Kværkning — er blevet anvendt, og i sit Indlæg i Sagen giver han ogsaa en meget teoretisk Forklaring af, hvad